

Iran Data Portal

Speaker or Agency: Ayatollah Montazeri
Title: Grand Ayatollah Montazeri's Letter to Marjas, Islamic Scholars, and Seminaries
Language: English, Persian
Western Date: 13 September 2009
Persian Date: 22 Shahrivar 1388
Source: http://www.facebook.com/note.php?note_id=137861257605&ref=mf;
http://www.amontazeri.com/farsi/topic.asp?TOPIC_ID=222&FORUM_ID=2&CAT_ID=2&Forum_Title

---

Grand Ayatollah Montazeri's Letter to Marjas, Islamic Scholars, and Seminaries

In the Name of God, the Compassionate, and the Merciful,

According to the Prophet of God: "When a Bid'ah[1] occurs in my Ummah, the scholars' knowledge will be known" (Al-Kaffi, Volume 1, Page 54).

Honorable Marjas and scholars of Qom, Najaf, Holy Mashad, Tehran, Isfahan, Tabriz, Shiraz, and all other corners of the Islamic world:

With regards,

Concerning the abuses that we are witnessing every day and the illicit behavior that has been justified in the name of religion and Islamic jurisprudence, I hereby find myself religiously responsible to solemnly remind you of the following, based on the danger that I feel and the gravity of [the verse] "remind them, [because]

reminders will benefit the Faithful”.

1. We all know that our Revolution was one based on religious and moral values. Our goal in bearing the hardship of all those tragedies, struggles, exiles, imprisonments and tortures, was not to change the people in power and the formalities in some specific areas. Rather, the goal was to [establish] a government that was faithful to ethical beliefs and to clear, religious edicts on all levels. On the basis of that authority, faith, noble acts, justice and freedom from dictatorship and oppression were to turn into realities. In addition, the rights of different groups of people were supposed to be protected and abuse and oppression likewise eradicated. Consequently, our people were to feel comfortable, safe and proud in the eyes of other nations, like a true model of justice, dignity, decency and human values. The goal was not to simply change names and slogans while the same oppressions, deviations and abuses practiced by the previous regime continued in another form, under the labels of theocratic government and the Guardianship of the Islamic Jurists [2].

Everyone knows that I am a defender of theocratic government and one of the founding fathers of the Guardianship of the Islamic Jurists, although not in its current form. Rather, the difference lies in the fact that people choose the jurist and supervise his work. I have made a great deal of effort to ensure the realization of this facet both scholarly and in practice. However, I now feel ashamed before the attentive people of Iran because of the tyranny conducted under this very same banner. I find myself responsible before God and subject to His reproach for the spilled blood of our dear martyrs, for the abuses carried out on innocent people. Many individuals with prominent roles in the revolution have asked me via letter, e-mail, or in person: Is this the theocratic government that you were promising the people and, as its executive, is this Guardianship of the Islamic Jurists? The same one that we observe today? Because what we see now is the government of a military guardianship, not the Guardianship of the

Islamic Jurists.

2. The honorable Marjas and learned scholars know well that in the course of history, they themselves sheltered and protected people from abusive and oppressive governments. They were honored to stand against oppression and to defend the religious and civil rights of their people. On this path they tolerated great injury and deprivation. May God grant them the best of Islam

Regretfully, after the victory of the Revolution, this bright past came under serious scrutiny because of the government's deceitfulness. Although the clergy may not have had a role in this, their negligence in "Forbidding Evil"[3] aligned them with that dangerous shift as well. The threat became more serious as the concept of morality changed and the theory that the "end justifies the means" became fortified. Ultimately, the Revolution deviated from its path and its initial goals. I must regretfully assert that the spiritual and popular base of the clergy, the Marjas and, consequently, Islam and Sharia (traditionally promoted by and associated with the clergy), has been so severely damaged that it is unclear when and how it can be repaired.

The association of religion with scholars and religious experts – which is logical and accepted by Muslims – signifies that any damage to the clergy will inevitably impact Islam as a whole.

Under these circumstances, the honorable Marjas and the Shi'ite clerics will have greater responsibilities. Besides partaking in their usual duties, which include availability and expertise, they must see to the added task of defending the dignity of the religion and cleansing from it the illicit acts performed by the government in its name. Because these religiously illegitimate acts, that have been done under the banner of religion and Sharia and are also against the ideals of the Revolution, are clear examples of "Bid'ah." Bid'ah does not strictly

refer to the legitimization and introduction of irreligious laws. It may also point to any illegitimate act executed in the name of religion and Sharia.

In verses 9-71 of the Quran, we read the following: “Believers, whether men or women, must [act as] friends to one another; they should command decency and forbid wickedness.”[4]

Based on the local plural of the mired “alef and lam” in the “Al-Mo’menoon and Al-Mo’menat”[5], all male and female believers have a responsibility[6] toward each other in the scope of “commanding decency and forbidding wickedness.” Thus, religious scholars have even greater responsibility and should not be silent. We see in the will of our master, the Commander of the Faithful[7]: “Abandoning the command to decency and allowing wickedness will definitely result in the rule of evil men; then you will pray but your prayers will not be answered”[8] (Nahj-Al-Balaghah, letter number 47).

3. Considering what I have said so far, let me remind you [of the following]: those incidents and atrocities that occurred after the presidential election, seen and heeded by the honorable Marjas and respectable scholars, should sound the alarm for them and for the clergy. Here, actions such as the violation of human rights, oppression, and so on – all illegalities in the name of religion that were committed with the confirmation of a small group of subservient clerics in favor of the government. What followed was a peaceful objection to the government involving numerous classes of people who were critical of recent events. They acted within their legal and religious rights, based on the 27th article of the constitution. Instead of wisely and positively acknowledging the voice of a people seeking justice and the restoration of their violated rights, the authorities labeled the multi-million strong masses as insurgents, anarchists, and foreign agents. They then proceeded with a clampdown of the utmost violence, beating defenseless men and women, detaining many, and creating some martyrs on the

streets and others in their horrifying prisons.

Relying on their military and security forces, and by drawing firearms on defenseless people, the government have martyred and imprisoned them. It is very ironic that at the end of the day, the government labeled the people as [armed] combatants. It is the government that created this crisis in the first place and put the establishment in danger but then it labels people as insurgents and those who established the system as anti-establishment.

While proceeding with the clampdown on people, the government detained some of the politicians, political activists and gifted individuals of the country, each of whom had years of invaluable service in the Islamic Republic. Based on pre-determined plans, and against the rule of religion and law, [the ruling authorities in the government] started plotting against these individuals by forcing false confessions and displaying them on theatrical, unlawful, and religiously illegitimate trials. As a result, the entire world ridiculed the legal system of Islam. Instead of severely punishing those who caused all those atrocities, they [the authorities] only talk about their punishments, just like they did with those in charge of serial murders [of elites and politicians outside the country]. They detain other ex-public servants and pressure the two respectable presidential candidates, Mr. Mir Hossein Mousavi and Hojatolislam Karoubi. They close down their headquarters and newspapers, and detain their colleagues and respectable coworkers[9]. They make false accusations to some of the honest and hardworking people in government-dependent media. They even use the holy medium of Friday Prayers to spread lies. The ultimate consequence of such trends is an even greater destruction of the nation's belief in its clerics, in the Shi'ite faith, and in our dear Islam.

It is in this situation that our Muslim nation has certain expectations from the honorable Marjas and respectable scholars and this humble person. With the

duty that holy guidelines of Islam put on the shoulders of religious scholars, and in light of historical and traditional responsibilities of clergies and Marjas, people are justified in their expectations. People are asking: if these oppressions, violations of rights and Bid'ah are against Islam, why aren't the respectable Marjas and scholars of religion who are guardians of religion and Islam and its guidelines voice their concerns against all the alterations [3] of Islam? Why don't those who are protectors of people's rights and rules of Islam including the rule to "command decency and forbid wickedness," declare their abrupt disapproval against all the Bid'ah to religion? Are all of these oppressions, violations of rights, and atrocities less than "Moavie's soldiers" taking anklets from the feet of the Jewish woman? A move about which Imam Ali (may peace be upon him) announced: "if a Muslim male dies from the pain, he's died a justified death." Certainly, the honorable Marjas and respectable scholars are sad and worried in their hearts in regards to all the sins committed in the name of religion, and some of them have acted upon it too, but is that enough considering the articles in the respectful hadith [10] necessitating declaration of disapproval?

4. The honorable and respected Marjas understand the power and influence of their words; they are well aware that the government needs their approval. This is why the authorities – at least for now – recognize and promote them, though very ostensibly so. The Marjas are also aware that the government takes advantage of their silence to its own benefit. So, is it advantageous to preserve silence on all the important issues such as dignity and respect for religion, concern for the rights of enormous classes of people, and the survival of religious beliefs among our youth? Is it worth upholding the silence when people could interpret, God forbid, the fact that the Marjas approve of and encourage all the aforementioned foulness?

To conclude, let me remind you that I have not yet lost the hope of reform. It seems to me that the great Marjas can implement a solution. A solution to help

the Islamic Republic escape this crisis of legitimacy can be devised with their help and guidance, with the consultation of two respected presidential candidates as well as thoughtful, centrist, expert, candid and religious representatives from the establishment. Finally, let me also remind those in power to permanently – not temporarily – put aside their policies of exaggeration and false promise; to stop calling some friends and others enemies. They must not merely value people with hollow words; they must recognize them as the main owners of government. They must respect people’s votes and have their policies espouse this opinion. They must put Islam and the republic alongside true justice. It is not a disgrace to admit one’s mistakes, but to defy justice certainly is.

23 of Ramadhan-Al-Mobarak of 1430

1388/6/22

September/13/2009

Hossein Ali Montazeri-Holy Qom

[1] Deviation of the Islamic laws, or Bid’ah (بدعت): “An innovation in the religion, in imitation of the Sharia (prescribed Law), by which nearness to God is sought, [but] not [...] supported by any authentic proof – neither in its foundations, nor in the manner in which it is performed.” [see

http://en.wikipedia.org/wiki/Bid'ah#cite_note-3)

[2] ولايت فقي

[3] نهى عن المنكر : “Forbidding Evil” is an Islamic principle that orders followers to prohibit evil, usually by reminding others of what is reprehensible.

[4] Translation of المومنون والمومنات بعضهم اولياء بعض ، يأمرون بالمعروف و ينهون عن المنكر : the Holy Quran, Surah 9- verse 71, by T.B.Irving

[5] alef and lam are the first two letters in the Arabic words المومنون and المومنات.

They function as “the” in English.

[6] ولايت

[7] Ali ibn Abi-Talib, the first Imam of the Shi'ites and fourth Caliph.

[8] Nahj-Al-Balaghah, letter number 47 " لا تتركوا الامر بالمعروف والنهي عن المنكر فيولى عليكم شراركم ثم تدعون فلا يستجاب لكم "

[9] Reference to the recent detainment of Morteza Alviri, Alireza Beheshti and others.

[10] Hadith (الحدیث al-ḥadīth, pl. aḥadīth; lit. "Narrative") are oral traditions relating to the words and deeds of the Islamic prophet Muhammad.

پیام آیت الله العظمی منتظری به مراجع عظام تقلید، علماء و حوزه های علمیه

بسم الله الرحمن الرحيم

عن رسول الله (ص): " اذا ظهرت البدع في امتي فليظهر العالم علمه ..."

(الكافي، ج 1، ص 54)

حضرات مراجع عظام تقلید و علمای اعلام قم، نجف، مشهد مقدس، تهران، اصفهان، تبریز، شیراز و سایر بلاد اسلامی دامت برکاتهم

پس از سلام و تحیت، این جانب با توجه به شرایط جاری در کشور و مظلومی که هر روز شاهد آن هستیم و کارهای خلافی که به نام دین و مذهب تشیع انجام می شود شرعا خود را موظف می دانم از روی خیرخواهی و احساس خطر جدی نسبت به مصالح دین و کشور، و از باب (و ذکر فان الذکری تنفع المومنین) اموری را یادآور شوم:

1 - همه می دانیم که انقلاب ما يك انقلاب دینی و ارزشی بود و هدف اصلی از آن با تحمل آن همه مصیبت ها، سختی ها، تبعیدها، زندان ها و شکنجه ها، تنها تغییر اشخاص حقیقی حاکمیت و تغییر صورتی در بعضی امور جزئی نبود؛ بلکه مقصود حاکمیتی بود که در تمام عرصه ها به عقائد، اخلاق و احکام شرع مبین پایبند بوده و معتقد و عامل به آنها باشد؛ و در پرتو آن حاکمیت، ایمان، مکارم اخلاق، عدالت و آزادی از استبداد و خفقان،

محقق شده ، حقوق اقشار مختلف مردم تأمین گردیده و مظلّم و تجاوز به حقوق آنان ریشه کن شود، و ملت ما از این جهات احساس راحتی و آسایش نماید و در مقابل سایر ملتها سربلند و الگوی تحقق عدالت ، عزت ، کرامت و ارزشهای انسانی باشد. هدف این نبود که فقط نام و نشان و شعارها تغییر کند ولی عملاً همان مظلّم و انحرافات رژیم گذشته و تجاوزات به حقوق به شکل دیگری به عنوان حاکمیت دینی و ولایت فقیه جریان پیدا کند.

این جانب که همه می‌دانند مدافع سرسخت حاکمیت دینی و از پایه گذاران ولایت فقیه - البته نه به شکل مرسوم فعلی ، بلکه به گونه ای که مردم او را انتخاب نمایند و بر کارهای او نظارت داشته باشند - بوده ام و در راه تحقق آن در بعد علمی و عملی تلاش زیادی نموده ام ، اکنون در مقابل مردم آگاه ایران به خاطر ستم هایی که تحت این نام و عنوان بر آنان می‌رود احساس شرمندگی کرده و خودم را در پیشگاه خداوند بزرگ مسئول و در مقابل خون های ریخته شده شهدای عزیز و تجاوزات به حقوق مردم بیگناه مورد عتاب می‌بینم . بسیاری از افراد با سابقه در انقلاب از طریق نامه ، ایمیل و یا حضوراً به من می‌گویند: حاکمیت دینی که شما وعده آن را به مردم می‌دادید و ولایت فقیه را مجری آن می‌دانستید و می‌خواستید آن را به پا دارید همین است که امروز ما آن را مشاهده می‌کنیم ؟ در حالی که آنچه مشاهده می‌شود در واقع حکومت ولایت نظامی است نه ولایت فقیه.

2 - حضرات مراجع و علمای اعلام ، خوب می‌دانند که در طول تاریخ پیوسته آنان ملجأ و پناهگاه مردم در مقابل تجاوزات و مظلّم حکومت ها بوده اند، و این افتخار را داشته اند که در مقابل حکومت های جائز و در کنار مردم و مدافع شریعت و حقوق اقشار ستم دیده باشند و در این راه صدمات و محرومیت هایی را متحمل شده اند. جزاهم الله عن الاسلام خیر الجزاء.

البته پس از پیروزی انقلاب ، متأسفانه این سابقه درخشان و نورانی به واسطه اعمال خلافی که در حکومت انجام گرفت و چه بسا روحانیت هم در آن نقش نداشت ولی به علت کوتاهی در نهی از منکر در معرض تحول و خطر جدی قرار گرفت و با دور شدن از اخلاق و گاه در عمل با تحکیم تئوری "هدف وسیله را توجیه می‌کند" انحراف در مسیر انقلاب و دور شدن از اهداف اولیه آن ، آغاز و این خطر جدی تر شد تا آنجا که امروز با تأسف باید گفت به پایگاه معنوی و مردمی روحانیت و مرجعیت و به تبع آن به اسلام و مذهب که به طور سنتی متکی به روحانیت و عجین با آن بوده و از آن راه ترویج می‌گردیده ، ضربه زیادی وارد شده است که معلوم نیست چگونه و چه زمانی قابل جبران می‌باشد!

عجین بودن مذهب و عالمان و متخصصان دینی که امری مقبول و معقول و مورد تأیید مردم مسلمان است

موجب شده است که هر آسیب وارد بر روحانیت ، قهرا متوجه اسلام و مذهب نیز باشد.

در چنین وضعیتی مسئولیت مراجع محترم و روحانیت شیعه سنگین تر خواهد بود؛ زیرا علاوه بر وظایف عمومی آنان که لازمه رشته تخصصی آنان و توجه مردم به روحانیت و مرجعیت است ، وظیفه دفاع از حیثیت مذهب و تظہیر دامن آن از کارهای خلافی که حاکمیت به نام مذهب انجام داده و می‌دهد نیز بر عهده آنان خواهد بود؛ زیرا کارهای خلاف شرعی که خلاف اهداف اولیه انقلاب هم می‌باشد و به نام دین و مذهب انجام می‌گیرد از مصادیق بارز بدعت است . بدعت منحصر به تشریح و وارد کردن رسمی حکم غیر دینی در دین نیست ، بلکه شامل هر کار خلاف شرعی که به نام شرع و مذهب انجام گردد نیز خواهد بود.

در آیه 71 سوره توبه می‌خوانیم : (والمؤمنون والمؤمنات بعضهم اولیاء بعض ، یأمرون بالمعروف و ینہون عن المنکر) به مقتضای جمع محلی به الف و لام استغراق ، همه مومنین و مومنات نسبت به یکدیگر در حد امر به معروف و نهی از منکر ولایت دارند؛ پس علماء اعلام به طریق اولی دارای این ولایت می‌باشند و نباید ساکت باشند. و در وصیت مولا امیرالمومنین (ع) می‌خوانیم : " لا تترکوا الامر بالمعروف والنہی عن المنکر فیولی علیکم شرارکم ثم تدعون فلا یستجاب لکم " (نهج البلاغه ، نامه 47) ترک امر به معروف و نهی از منکر و بی تفاوت بودن مردم در برابر کارهای خلاف ، طبعا موجب سلطه اشراک است و دعاء فقط دردی را دوا نمی‌کند.

3 - با توجه به آنچه گفته شد متذکر می‌شوم : حوادث و فجایع ماههای اخیر که پس از انتخابات ریاست جمهوری در کشور و در مرئی و مسمع حضرات مراجع و علمای محترم رخ داد زنگ خطری است برای روحانیت و مرجعیت . در این حوادث حق کثی ها، ظلم ها، تخلفات فراوان به نام دین و با تأیید بخش اندکی از روحانیون

حکومتی و وابسته انجام شد و به دنبال آن ، افشار وسیعی از مردم معترض طبق حق شرعی و قانونی و بر اساس اصل بیست و هفتم قانون اساسی با انتخاب مسالمت آمیزترین راه ، اعتراض خود را به حاکمیت ابلاغ کردند و حاکمیت به جای این که به ندای حق طلبانه مردم پاسخ مثبت و معقول دهد و درصدد تأمین حقوق تضییع شده آنان برآید جمعیت چند میلیونی را آشوبگر و اغتشاشگر و عوامل بیگانه نامید و به بدترین وضع و با خشونت کامل مردان و زنان بی دفاع را مورد ضرب و شتم و سرکوب قرار داد و عده زیادی را بازداشت و گروهی را در خیابانها و عده ای را در زندان های مخوف به شهادت رساند.

عجب این که حاکمیت با تکیه بر نیروی نظامی و انتظامی و کشیدن اسلحه بر روی مردم بی پناه و بی سلاح آنان را شهید و یا زندانی نموده ولی در نهایت مردم را محارب نامیدند. خود بحران ایجاد کرده و نظام را به

مخاطره انداخته ولی مردم و پایه گذاران نظام را اغتشاشگر و مخالف نظام می‌نامند.

همزمان با سرکوب مردم ، تعدادی از فعالان سیاسی و نخبگان کشور که هر کدام از آنان سال ها در جمهوری اسلامی خدمات با ارزشی داشته اند را بازداشت و با طرح های از پیش تعیین شده بر خلاف شرع و قانون ، شروع به پرونده سازی و گرفتن اعترافات دروغ و سپس نمایش آنها در دادگاههای فرمایشی غیر شرعی و غیر قانونی نموده و در نتیجه آئین قضایی اسلام را مورد مسخره جهانیان قرار داده است ؛ و به جای مجازات جدی آمران و عاملان آن همه جنایت ، فقط با وعده دادن مجازات آنان ، همچون وعده بر مجازات آمران و عاملان قتل های زنجیره ای ، به بازداشت افراد خدمتگزار دیگر و فشار بر دو کاندیدای محترم حجة الاسلام والمسلمین حاج شیخ مهدی کربوبی و جناب آقای مهندس میرحسین موسوی - دام توفیقهما و حفظهما الله تعالی - و بستن دفاتر و روزنامه های آنان و بازداشت همفکران و همکاران معزز آنان و متهم نمودن افراد صدیق و خدوم در رسانه های وابسته حکومتی نموده و حتی از جایگاه مقدس نماز جمعه به امور واهی و دروغ همچنان ادامه می‌دهند که نهایت این روند موجب تخریب بیشتر اعتقاد مردم به روحانیت و مرجعیت شیعه و اسلام عزیز خواهد شد.

در چنین شرایطی است که مردم مسلمان ما از امثال حضرات مراجع و علمای محترم و این حقیر انتظاراتی دارند که با توجه به وظیفه سنگینی که شریعت مقدسه بر دوش عالمان دینی قرار داده است و نیز مسئولیت سنتی و تاریخی مرجعیت و روحانیت انتظار بجایی است . مردم می‌گویند: این ظلم ها و حق کشی ها و بدعت ها اگر خلاف اسلام است ، چرا مراجع محترم و علمای دین که حافظ دین و مذهب و حصن اسلام و شریعت و مدافع حقوق مردم و مبین احکام شریعت و از جمله امر به معروف و نهی از منکر و اظهار مخالفت با خلاف ها و بدعت ها هستند، در مقابل این همه بدعت ها و کارهای خلافی که به نام دین و مذهب انجام می‌شود به پیروی از دستور پیامبر اسلام (ص) اظهار علم و مخالفت صریح با بدعت ها نمی‌کنند؟ و آیا این همه مظالم و حق کشی ها و جنایات از بیرون آوردن خلخال از پای يك زن یهودی توسط سربازان معاویه کمتر است که مولای متقیان حضرت علی (ع) فرمود: اگر مرد مسلمانی از غصه آن بمیرد نباید ملامت شود؟! (نهج البلاغة ، خطبه 27). به یقین حضرات مراجع و علمای محترم قلبا از این منکراتی که به نام دین و مذهب انجام می‌شود نگران و ناراحت می‌باشند و بعضا اقداماتی نیز نموده اند، اما آیا با توجه به مفاد حدیث شریف نبوی که اظهار علم را واجب دانسته ، این مقدار کفایت می‌کند؟

4 - حضرات مراجع محترم به قدرت و نفوذ کلام خود در حاکمیت توجه دارند و خوب می‌دانند که حاکمیت در حفظ مشروعیت خود به آنان نیاز دارد و از این رو اینک آنان را هرچند به حسب ظاهر به رسمیت می‌شناسد و از آنان ترویج می‌کند، و نیز می‌دانند که حاکمیت از سکوت آن حضرات در قبال کارهای خلاف خود بهره برداری

می‌کند، پس آیا سزاوار است در امور مهمه ای که به حیثیت و آبروی دین و مذهب و تأمین حقوق اقشار عظیمی از مردم و نیز دینداری و حفظ اعتقادات مذهبی جوانان مربوط است سکوت کرده به نحوی که بین مردم چنین تلقی شود که خدای ناکرده مراجع و روحانیت موافق و موید کارهای خلافی هستند که به گوشه ای از آنها اشاره شد؟

در خاتمه یادآور می‌شوم: این جانب هنوز از اصلاح امور مأیوس نشده ام و به نظر می‌رسد مراجع عظام تقلید می‌توانند ترتیبی دهند تا با راهنمایی و ارشاد آنان و با همفکری با دو کاندیدای محترم ریاست جمهوری و نمایندگان عاقل و معتدل و کارشناس متدین و امین از طرف نظام، راههای برون رفت از این بحران بزرگ را که برای جمهوری اسلامی و مشروعیت آن پیش آمده است بررسی کرده تا آنچه را مصلحت دیدند صادقانه با اشراف حضرات مراجع مورد عمل قرار گیرد. و بالاخره حاکمان، سیاست یک بام و دو هوا و به کیش خود خواندن و طرد کردن دیگران را نه به طور موقت، بلکه برای همیشه رها کنند و مردم را که صاحبان اصلی حکومتند از روی صدق و به دور از شعار ارج نهند و آراء آنان را مورد نظر و عمل قرار دهند و اسلامیت و جمهوریت حقیقی و عدالت واقعی را اجرا نمایند. برای انسان اقرار به اشتباه ننگ نیست، زیرا بار حق نرفتن ننگ است.

عظمت اسلام و مسلمین و عزت و کرامت مردم ایران و سلامتی و توفیق بیشتر شما را از خداوند بزرگ مسألت دارم.

23 رمضان المبارک 1430 - 22/6/1388

قم المقدسه - حسینعلی منتظری